

Závodní výbor podal proti tomuto rozhodnutí rozhodčí komise stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud stížnosti nevyhověl. Na odůvodnění svého nálezu v podstatě uvedl:

Nelze přisvědčiti názoru rozhodčí komise, že zadržování mzdy není prostředkem způsobilým působiti aspoň pro futuro na vůli člena závodního výboru a zdržovati ho nepřímým způsobem od řádného plnění funkčních povinností. Naříkané rozhodnutí nemohlo by obstáti, kdyby bylo opřeno jenom o tento důvod. Stížnost závodního výboru není proti tomuto důvodu zcela přesně formulována.

Stížnost tvrdí, že schůze závodního výboru byla pořádána se souhlasem správy závodu. Toto tvrzení nemá opory ve spisech.

Pokud běží o otázku, bylo-li konání schůze závodního výboru v pracovní době nevyhnutelně třeba, omezila se stížnost na zcela povšechné popření správnosti úsudku rozhodčí komise. Stížnost netvrdí, že by úsudek tento byl logicky nemožný nebo že by se zakládal na nesprávném výkladu ustanovení zákona. Běží tedy o pouhé hodnocení skutkových okolností, které nejvyšší správní soud může zkoumatí toliko po stránce procesní.

Hledíc k formulaci stížnosti, nevyslovuje se nejvyšší správní soud o otázce, je-li dán případ výjimečné a nevyhnutelné činnosti člena závodního výboru pro závodní výbor v době pracovní za všech okolností již tím, že závodní výbor fakticky koná schůzi v době pracovní, anebo sluší-li účast člena závodního výboru na schůzi tohoto výboru uznati za »výjimečnou a nevyhnutelnou činnost« pro závodní výbor jen tehdy, jde-li o schůzi ve shodě se zákonem svolanou. Rovněž nezabýval se nejvyšší správní soud otázkou, zdali vzhledem k ustanovení § 5, odst. 2. cit. zákona vůbec je po zákonu přípustno konati schůzi závodního výboru v době pracovní bez souhlasu správy závodu, či lze-li ji konati aspoň v případech neodkladných.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. února 1950, č. 2577/50.)

4. Omezování činnosti předsedy závodního výboru v době pracovní.

Závodní výbor stěžoval si u rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech, že správa závodu uložila předsedovi závodního výboru pokutu 2 Kč za to, že v době pracovní intervenoval v kanceláři závodu ve prospěch zaměstnance, jemuž nebyla správně vyplacena náhrada mzdy podle § 1154 b) obč. zák. Závodní výbor žádal ve své stížnosti, aby rozhodčí komise uznala právem, že správa závodu jest povinna vrátiti předsedovi závodního výboru částku 2 Kč, kterou mu strhla ze mzdy, dále že nemá činiti závodnímu výboru potíže ve výkonu jeho funkce.

Rozhodčí komise zamítla stížnost, uvádějíc zejména, že uvedená pokuta byla předsedovi závodního výboru vyměřena v mezích platného pracovního řádu, že tu běží o soukromoprávní nárok, který nenáleží do oboru působnosti rozhodčí komise. Pokud se týká omezování činnosti předsedy závodního výboru, shledala rozhodčí komise, že hledíc k ustanovení §§ 5 a 22 zákona č. 350/1921 Sb. z. a n. nejednalo se v daném případě o nějakou výjimečnou a nevyhnutelnou činnost předsedy závodního výboru. I když předsedovi nebylo možno intervenovati mimo pracovní dobu, mohl tak prý učiniti jeho zástupce, místopředseda nebo kterýkoliv jiný člen závodního výboru.

Proti tomuto nálezu rozhodčí komise podal závodní výbor stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, namítaje zejména, že v daném případě vskutku běželo o činnost nevyhnutelně nutnou, poněvadž po pracovní době (v sobotu) nebylo již možno intervenovati ve prospěch řečeného zaměstnance závodu, neboť v kanceláři závodu se již v té době neúřadovalo.

Nejvyšší správní soud stížnosti závodního výboru nevyhověl. Na odůvodnění svého nálezu v podstatě uvedl:

Naríkané rozhodnutí založeno jest na předpokladu, že intervenci ve prospěch řečeného zaměstnance závodu mohl téhož dne po pracovní době provést i jiný člen závodního výboru, když předseda byl do skončení práce jinak zaměstnán. Stížnost nenamítá, že výkon, o který běží, byl výlučně vyhrazen předsedovi závodního výboru a nemohl proto být proveden jiným členem závodního výboru. Stížnost pouze namítá, že ani předseda, ani jiný člen závodního výboru nemohl v uvedený den po skončení pracovní doby intervenovati v kanceláři závodu, poněvadž byla sobota a v sobotu po pracovní době v kanceláři závodu se neúraduje. Avšak tuto okolnost závodní výbor v řízení před rozhodčí komisí neuplatnil, nýbrž namítal toliko, že předseda nemohl intervenci uskutečnit po skončení pracovní doby pro překážku v jeho osobě nastalou (musil toho dne jíti do kursu). Řečenou okolnost měl závodní výbor namítati již v řízení před rozhodčí komisí tím spíše, že správa závodu výslovně uvedla v řízení před rozhodčí komisí, že při zaneprázdnění předsedově mohl intervenovati jeho zástupce.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 12. března 1950. č. 4016/50.)